

for en fusion skal afhænge af, på hvilken tid af året ulykken sker, for at sige det lidt enkelt.

Jeg har i øvrigt noteret mig de bemærkninger og spørgsmål, der er blevet rejst, og skal ikke kommentere dem meget.

Hr. Ole Sohn nævner en række ting, der skal belyses, og det er selvfølgelig oplagt at belyse de typer af konkrete spørgsmål, som hr. Ole Sohn rejser. I virkeligheden er jeg ikke i stand til at svare helt præcist på det her, så det vil jeg faktisk afstå fra, for det tror jeg ikke ville være klart.

Hr. Egil Møller stiller så et spørgsmål, som er af mere politisk karakter, og som optager en del medier for tiden, også en del politikere, nemlig spørgsmålet om, hvorfor Dansk Journalistforbund ikke er blevet hørt om dette lovforslag. Jeg må sige, jeg er rimelig beåret af Dansk Journalistforbunds interesse for denne lovgivning, og jeg vil sige, det kommer lidt bag på mig, at der er så stor en interesse for netop det her fra Dansk Journalistforbund. Derfor spørger jeg også mig selv: Hvorfor er der den store interesse?

Jo, det er der åbenbart på grund af et stk. 2 i en af paragrafferne, som handler om, at selv om et institut samtykker, så er Finanstilsynet ikke berettiget til at offentliggøre oplysninger. Det er i bemærkningerne sådan set beskrevet ret grundigt, synes jeg selv, hvorfor det er et anbefalelsesværdigt stk. 2 at have i lovgivningen.

Og jeg vil gerne tilføje med sådan mere almindelige ord, at det, det drejer sig om, er, hvis et pengeinstitut, for at tage det som et eksempel, bliver spurgt om nogle ting af en journalist eller en politiker eller andre og så henviser til Finanstilsynet og eventuelt presset eller ikke-presset giver et samtykke til, at Finanstilsynet offentliggør visse specificerede oplysninger.

Så spørger jeg mig selv: Hvordan kan det være, at Dansk Journalistforbund ønsker, at det er Finanstilsynet, der offentliggør de oplysninger, som banken i X-købing har givet samtykke til bliver offentliggjort? Hvorfor i alverden er det ikke det nemmeste, at banken i X-købing selv offentliggør de oplysninger, som man giver samtykke til at andre kan offentliggøre?

Jeg kan kun finde ét svar på det, hvis jeg skal prøve at sætte mig ind i Dansk Journalistforbunds motiver, og det er, at det er nemmere at have fokus på én institution, end det er at have fokus på, jeg ved ikke hvor mange hundrede banker og andelskasser osv., der måtte findes over land og rige.

Jeg synes, det er fair at sige, at de, der er involveret i en sag, og som giver samtykke til, at ting offentliggøres, også selv påtager sig et ansvar for at offentliggøre det, der vedrører dem selv.

Og begrundelsen for det står faktisk temmelig godt beskrevet i bemærkningerne: at det ikke er nogen enkel sag, fordi Finanstilsynet ikke er i stand til ved sin offentliggørelse af deloplysninger i en større sammenhæng, der giver anledning til et presseforløb – og ingen kritik af det – at gå ud og korrigerer eventuelle fejlopfattelser eller supplere med ting, som kunne være berettiget for en egentlig sagsfremstilling.

Derfor synes jeg, man skal være virkelig opmærksom på, hvad det handler om, når vi taler om Finanstilsynets tavshedspligt.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jeg mener, at dette lovforslag med det indhold, jeg lige har diskuteret her, sådan set er med til at undergrave offentligheden i forvaltningen. Så derfor vil jeg egentlig godt spørge ministeren, om ikke det kunne være relevant alligevel at lade Dansk Journalistforbund udtale sig i sagen. Så kan vi til brug for udvalgsarbejdet se, hvorvidt det er relevant at tage hensyn til de argumenter, der er kommet frem, og eventuelt begrænse de muligheder, der er for, hvor langt man nu skal kunne gå ind og undersøge en sag.

Det kunne da godt være, man kunne sætte nogle bomme op og alligevel opfylde det krav, der stilles af mange, nemlig om offentlighed.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Kernen i diskussionen er det, der står i bemærkningerne: »at der skabes en forbedret skattemæssig retstilstand (skattefri fusion i 2. halvår ved etablering af et værdiansættelsesnævn samt skattefri fusion uden bortfald af eventuelt underskud)«.

De konstruktioner har alene til formål at give mulighed for, at det underskud, der er oparbejdet i det ene pengeinstitut, kan videreføres i det fortsættende pengeinstitut, selv om det tab jo allerede er godtgjort én gang, nemlig ved at overtagelsesprisen for det pengeinstitut, der er nødlidende, jo selvfølgelig er nedskrevet med det beløb, der er tabt. Derfor får det overtagede pengeinstitut pengene to gange, først som en lav pris for pengeinstituttet og dernæst som et skattefradrag.